

Unilateral

És del tot legítim que molts ciutadans i gairebé tots els dirigents dels partits polítics representats en el Parlament de Catalunya, que donen suport al dret a decidir, hagin apostat per jugar la tàctica, sempre fallida, d'anar a convèncer els líders polítics espanyols i hagin esperat la possibilitat de tirar endavant una opció de llibertat per a Catalunya, via Madrid.

Mai, mai Catalunya ha aconseguit ni aconseguirà, a Madrid, res que li suposi un reconeixement nacional, una singularitat política, una millora econòmica. Aquest 11 de setembre farà 300 anys de la capitulació de la capital i de l'inici de la desnacionalització més ferotge del país: política, cultural, lingüística, social, econòmica, educativa. L'estat espanyol sempre recorda que el dret de conquesta és el dret que té sobre Catalunya i l'exerceix amb tota la seva extensió. Entre els centenars d'exemples, només recordar el del "pare" de la constitució espanyola, Sr. Peces-Barba, quan va dir que hauria estat millor "quedar-se" amb Portugal. Doncs, això, una possessió, una colònia.

Des de Reagrupament sempre hem defensat que per aconseguir la independència només hi ha un camí possible, que és la Declaració Unilateral d'Independència, DUI, per part d'una majoria de diputats del Parlament de Catalunya, amb

un referèndum posterior i que, evidentment, també comporta, un cop proclamat el nou estat, negociar les condicions de separació amb Espanya, pactar amb Europa el nou estatus d'estat membre, votar unes Corts constituents, redactar la nova constitució catalana, en definitiva, bastir un nou estat.

Tanmateix, la nostra via no és la que vol, ni de bon tros, la gran majoria de la població de Catalunya i, per tant, som conscients de la nostra grandíssima minoria, però podem afirmar amb tota rotunditat que la via majoritària, aquella que ha apostat per fer primer un referèndum/consulta, només la podrà portar a la pràctica si decideix de manera unilateral fer l'esmentat referèndum. Al Parlamento espanyol ha quedat palès, per enèsima vegada, que no obtindrem cap mena de tolerància cap al "dret a decidir".

És temps, doncs, per anar decidint i preparant un acte de sobirania, ja sigui mitjaçant un Referèndum Unilateral d'Independència, RUI, o bé sigui mitjaçant una Declaració Unilateral d'Independència. Qui vulgui la independència de Catalunya ja pot triar, DUI o RUI. Qualsevol altre proposta no és res més que marejar la perdiu.

Joan Carretero
President de Reagrupament

Sumari

Internacional

Una reagrupada a Europa

per Josep Sort

PÀGINA 2

Municipalisme

L'AMI prem l'accelerador

per Carles Bonaventura

PÀGINA 3

Cultura

Ban Ki-moon i l'autodeterminació

per Montserrat Tudela

PÀGINA 4

Ploma convidada

Què en pensen a Unió?

per Xavier Roig

PÀGINA 5

Territorials

Consell Nacional de CDC

per Carles Bosch

PÀGINA 6

Vida parlamentària

Tenim la nostra legalitat, fem-ne ús

per Boi Fusté

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra

Una reagrupada a Europa

En el marc de l'acord d'associació entre Reagrupament i Convergència Democràtica de Catalunya, una reagrupada, Montserrat Aymamí i Viadé, ha estat escollida per formar part de la quota que li correspon a CDC en la llista per a les eleccions al Parlament Europeu del proper 25 de maig. Concretament, ocupa el tercer lloc de CDC, i el 8è de la llista en el seu conjunt.

La Montserrat Aymamí és una dona treballadora, amb un currículum espectacular i amb un compromís ple per una Catalunya independent, culta i endreçada. És l'antimodel de dona que l'espanyolisme més tronat, cutre, caspós, fatxa, integrista, catalanòfob, vol generalitzar a través dels seus instruments de socialització, on abunda l'histerisme, el pit i cuixa i la seva mercantilització com un bé amb el qual es pot mercadejar. No debades, per obrir-se camí va haver d'emigrar. És una història que encara està per estudiar, la dels milers de catalans i catalanes que, bé per raons polítiques, bé per raons socioeconòmiques, van abandonar el país. I no ara, en els darrers anys, sinó ja des de fa tres-cents anys, per exemple, amb l'emigració austriacista. Catalunya, històricament, no només ha estat una terra de pas, una terra de destinació. També ho ha estat de partida, d'emissió. La llavor catalana s'ha estès per arreu del món, i aquest, en molts casos, n'ha tret un excel·lent profit, perquè aquests catalans i aquestes catalanes

han fet un servei professional, intel·lectual, d'oficis, que han beneficiat milers, tal vegada milions de persones.

Sempre he pensat que la persona que emigra és, per damunt de tot, una persona valenta. Una persona que se la juga. Una persona que confia en ella mateixa, optimista, pencaire, agosarada. Són qualitats que s'han de tenir per acceptar el repte de començar de nou.

A aquestes aptituds, que només llegint el seu currículum, és ben obvi que les té, la Montserrat, cal afegir-n'hi una altra, en la qual n'excel·leix: la lleialtat a la terra que la va veure néixer, i que, en cap cas, cal entendre com un rebuig a la que l'ha acollida, ans ben bé el contrari. Fundadora i presidenta del Casal Català de Grenoble, també va ocupar, durant un mandat, la Presidència de

la Federació Internacional d'Entitats Catalanes (FIEC), de la qual ara continua sent-ne vocal. És, doncs, una més de les moltes persones que han fet créixer la Catalunya Exterior, aquella formada per les entitats, els casals, els homes i les dones que, tot inserits en el seu entorn immediat, hi ajuden a fer conèixer la realitat catalana, les nostres demandes, i la nostra realitat.

Pel seu patriotisme, per la seva excel·lència, per ser una dona lluitadora, valenta, que s'ha mostrat disposada a acceptar el repte que li hem proposat, fent-ho de forma immediata i sense dubtes, és pel que pensem que cal donar-li tot el nostre suport possible. T'ajudarem, Montserrat!

Josep Sort

L'AMI prem l'accelerador

En l'última assemblea general de l'ANC, celebrada al Tàrraco Arena, una de les intervencions més aplaudides va ser la del vicepresident de l'AMI i alcalde de Montblanc, Josep Andreu, que va anunciar amb èmfasi i contundència que, tal com va passar l'any 1931, els ajuntaments catalans podrien ser els que proclamessin la república catalana després de les eleccions municipals que s'han de celebrar el maig del 2015, si es donés el cas que l'Estat espanyol, antidemocràticament i prenent com a base una legalitat inspirada en el règim franquista, hagués impedit abans que els ciutadans de Catalunya s'haguessin pogut expressar en referèndum. Andreu va garantir, amb valentia, que als alcaldes i regidors no els "tremolaran les cames" a l'hora de sortir al balcó i fer aquesta proclamació si el resultat de les eleccions municipals és favorable als partits que defensen la independència de la nostra nació.

Per tant, aquesta seria l'alternativa de l'AMI en cas que la consulta del 9 de novembre no es pogués portar terme. No obstant això, i com que la prioritat ara és la celebració d'aquest referèndum, l'Associació de Municipis per la Independència, de la qual formen part 732 ajuntaments i ens locals del nostre país, s'ha compromès a donar-hi tot el seu suport pel que fa a infraestructura: urnes, paperetes, locals, etc., tal com va manifestar l'alcalde de

Montblanc davant dels milers de persones congregades a Tarragona en l'assemblea de l'ANC. "Sigui quina sigui la pressió que exerceixi l'Estat espanyol, els ajuntaments lliurarem les urnes, les paperetes i tot el que estigui al nostre abast per dur a terme una consulta neta i democràtica", va afirmar Andreu.

A més a més, va anunciar una altra acció contundent: la celebració de plens extraordinaris simultanis a tots els municipis adherits a l'AMI (i a tots els que s'hi vulguin afegir) l'endemà que el president Mas signi el decret de convocatòria del referèndum del 9 de novembre per aprovar-hi mocions de suport i deixar clar que la majoria de la ciutadania del país està a favor de la convocatòria.

I encara una altra acció: el matí de l'Onze de Setembre, l'Assemblea de Municipis per la Independència participarà activament en la campanya de cloenda de la campanya

de l'ANC "Signa un vot per la independència", ja que es faran concentracions davant de tots els consistoris d'arreu del Principat de Catalunya, on s'aplegaran alcaldes i regidors, conjuntament amb tota la societat civil, partits polítics, etc. favorables a la consulta, en què, després de deixar-ne constància gràfica, es lliuraran els milers i milers de signatures recollides en defensa del dret de petició perquè siguin portades al Parlament de Catalunya.

Totes aquestes actuacions deixen clar que l'AMI prem l'accelerador i que, en aquest esprint final cap a la independència, el municipalisme hi tindrà molt a dir. Una altra raó perquè treballem decididament per a les eleccions municipals del 2015, per assegurar que a tots els ajuntaments de Catalunya hi hagi majories independentistes.

Carles Bonaventura
Regidor de l'Ajuntament
de Girona

Ban Ki-moon va demanar respecte per a l'autodeterminació de Catalunya

El mes d'abril de l'any passat, el Secretari General de les Nacions Unides, el senyor Ban Ki-moon, va visitar Andorra i, en la roda de premsa que va fer al costat del cap del Govern andorrà, Antoni Martí, va dir textualment: "Les Nacions Unides respecten els processos d'autodeterminació. Tots els afers pendents entre països han de resoldre's per mitjans pacífics i per la via del diàleg, respectant les aspiracions genuïnes de la població afectada".

Ban Ki-moon va visitar Andorra en ocasió dels 20 anys de la seva Constitució l'any 1993 i l'ingrés de l'estat a les Nacions Unides. En el seu parlament a Ordino, el secretari general de les Nacions Unides també va dir: "Independentment de la superfície d'un país o del nombre dels seus habitants, tots som part, en peu d'igualtat, del nostre futur comú que és, alhora, mundial". Antoni Martí, al seu torn, va dir exactament aquestes paraules: "[...] de tots els avenços assolits amb la Constitució de 1993, jo en destacaria avui aquest: Andorra va trobar el seu lloc al món. Vam assolir la sobirania popular plena, no per ser un país reclòs en si mateix, sinó per formar part d'un futur comú."

El mes de setembre del 2013, Antoni Martí es va tornar a reunir amb Ban Ki-moon amb motiu de l'Assemblea General anual de les Nacions Unides, per tal de tractar diferents qüestions en matèria de canvi climàtic i educació, sobretot, segons va informar el Govern andorrà. És a dir, un estat petit, però amb veu al món. Podria acabar aquí l'article, perquè realment ja he escrit tot el que volia dir, i tanmateix, aprofito aquestes pàgines per recordar altres ocasions en què Ban Ki-moon ha defensat el dret a l'autodeterminació pacífica dels pobles.

2010: Trobada Ban Ki-moon i Mohamed Abdelaziz, president la República Àrab Sahrauí Democràtica i del Front Polisari, a la seu de les Nacions Unides, a

Nova York. El Secretari General de les NU va afirmar el "compromís de l'ONU a una participació activa i equilibrada que possibiliti la solució del conflicte en el Sàhara Occidental i l'autodeterminació de la població sahrauí".

Curiosament, el 2013, Mariano Rajoy, en una visita de Ban Ki-moon a Madrid, va acceptar l'autodeterminació del Sàhara.

2010, sobre Gibraltar: "Els 16 territoris que encara no es governen a si mateixos han de tenir completa llibertat per a decidir el seu estatus futur. És essencial per al poble interessat que, comprenent les opcions relatives al seu status polític, pugui exercir el seu dret a elegir lliurement el seu futur. El dret a l'autodeterminació està reconegut en la carta de les Nacions Unides i el Pacte Internacional sobre Drets Civils i Polítics. El 2008, l'Assemblea General de l'ONU (Quart Comitè) va reiterar que aquest era un dret universal".

2012: Visita a l'Argentina. Ban Ki-moon diu textualment de les illes Malvines: "La població de les Malvines tenen dret a decidir el seu futur. La gent que hi viu hauria de poder tenir la capacitat de decidir sobre el seu futur. Aquest és el principal criteri dels òrgans principals de les Nacions Unides. Assolir la independència o que tinguin un cert govern autònom dels seus territoris", va manifestar.

2012: Ban Ki-moon acull amb satisfacció els resultats finals del referèndum sobre el dret a l'autodeterminació del poble del Sudan del Sud. En un comunicat, el Secretari General reconeix la decisió del 98% dels electors d'optar per la independència i celebra que s'hagi pres una decisió per la via pacífica i creïble. Abans de la celebració del referèndum, Ban Ki-moon havia lloat el lideratge i la tasca prèvia a les votacions del govern d'Unitat Nacional i del Sud del Sudan per dur a terme el referèndum en una atmosfera de cooperació.

2013: Sobre Israel i Palestina,

Ban Ki-moon va dir en declaracions en el Comitè per a l'exercici dels Drets Inal·lineables del poble palestí, després de confirmar que els assentaments creats per Israel a Cisjordània són il·legítims des del punt de vista del dret internacional: "Les negociacions han de culminar amb un acord que posi fi al conflicte i a l'ocupació que es va iniciar el 1967, i també que Israel i Palestina esdevinguin dos Estats que respectin els principis de la pau, la seguretat i el reconeixement dels drets legítims mutus, inclosa l'autodeterminació".

2013: Declaracions sobre Escòcia: En la mateixa visita a Andorra amb què hem començat aquestes línies, Ban Ki-moon va referir-se en els mateixos termes a Escòcia que a Catalunya: "Les Nacions Unides respecten els processos d'autodeterminació."

És obvi que l'autodeterminació no ens vindrà via Nacions Unides, però també seria absurd no acudir al màxim organisme internacional per demanar ajut per tal de poder dur a terme el legítim referèndum que volem dur a terme el 9 de novembre a fi d'exercir el dret a l'autodeterminació de Catalunya, una regió del Regne d'Espanya, el qual, recordem, va signar Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics adoptat per l'Assemblea General de les Nacions Unides, en la resolució 2200A (XXI), de 16 de desembre de 1966, que el Reino de España va signar el 26 de setembre de 1976, i va entrar en vigència el 27 d'abril de 1977, on es reconeix clarament el dret a l'autodeterminació.

Per aquest motiu, hem iniciat la campanya de tramesa de mails al Secretari General de les Nacions Unides per tal que Catalunya pugui celebrar el referèndum per a la independència el dia 9 de novembre d'enguany.

Montserrat Tudela

La ploma convidada: Xavier Roig

Què en pensen a Unió?

Xavier Roig, enginyer i emprenari.
Autor del llibre "La dictadura de la incompetència"

Llegeixo que, sense que el president Mas hagi dit res, el senyor Duran amenaça amb trencar CiU si el govern dóna suport a una declaració unilateral d'independència. Està bé. No entenc que parli de coses que encara no han passat. Sona a advertiment, a amenaça, que és el que menys necessita el president Mas en aquests moments. Sense entrar en detalls sobre amenaces d'un fet que encara no ha tingut lloc, em sorprèn la capacitat que posseeix el senyor Duran per fer-se el valent aquí mentre que, per contra, és permanentment condescendent amb Madrid.

Sempre se l'enganxa fotografiat pels passadissos del Congrés de Diputats somrient i mostrant una gran camaraderia amb tots aquells que ens fan la punyeta ara sí ara també. Mai l'he vist mostrant aquesta franca companyonia amb els socis de CDC. Poc es pensava el president Pujol que la signatura de l'acord de coalició amb l'honorable senyor Coll i Alentorn els portaria aquest regalet posterior que es diu Duran!

Diu el que farà si el president Mas declara la independència, però crec que seria més útil que ens digués què farà si el Congrés no fa res i no acaba autoritzant la consulta. Amb qui trencarà? Amb els "socis" de Madrid amb qui sembla que es porta tant bé? Realment, Duran és una pedra a la sabata. Però no pas pel que fa. Sinó pel que no fa, i pel que diu que farà –i que, després, tampoc fa–. I, a tot això, la resta de catalans no sabem què pensen les bases d'Unió. Són independentistes? El senyor Duran diu que ell no ho és. Però, i el partit? Ho és?

Jo penso que, arribat el moment, en Duran hauria de convocar una consulta dins del partit. Si no ho fa per un tema tan important i transcendental per al país, i per al partit, quan ho ha de fer? Es parla molt de la democràcia interna dels partits, però ara s'està posant en evidència que res de res. Tot s'articula seguint els complicats i poc representatius camins que els que manen s'han empescat per mantenir-se al capdamunt del partit. Es així que esdevé impossible saber què pensen

de debò les bases. Sabem que el senyor Navarro no és independentista –hem constatat que és dependentista del PSOE–. Sabem també que el senyor Duran tampoc és independentista –intuïm que és dependentista del Palace–. També podrem arribar a saber, encara que amb retard, quan el mal ja estarà fet, què és el que pensa l'electorat socialista respecte a l'actitud del PSC. Però, en el cas d'Unió, ni tant sols podem saber-ho, perquè sempre han anat de sangonera de CDC.

En un altre article ja ho vaig dir: els militants d'Unió s'ho haurien de fer mirar. O es queden o marxen. Però haurien d'actuar d'una manera més seriosa i agosarada –donant clar suport a en Duran, o retirant-l'hi si cal–. El país no pot permetre's que les garrotades o carícies que l'electorat li doni a Unió serveixin de repicó per castigar o premiar el president Mas, que corre per una altra banda. I menys en moments tant delicats on tot suma... o resta. Parafraçant Churchill: "Mai tants s'han vist mai tant perjudicats per tant pocs".

Consell Nacional de CDC de 29/02/14

Aquest CN estava centrat en les eleccions al Parlament Europeu, si bé les referències a l'actualitat del moment polític han estat inevitables.

En Lluís Maria Corominas ha resumit les últimes accions fetes, entre altres la campanya del "Sí, vull" i l'ampliació feta amb Reagrupament. Ara la gent no pot tenir dubtes de quin és el full de ruta: l'aposta és ferma i cal sortir carrer a convèncer la gent que voti el Sí+Sí. La tasca és explicar i convèncer els indecisos que votarien primer Sí, però que poden acabar votant No, si al final existeix alguna oferta de millora de condicions per part de Madrid. Cal fer veure que s'ha de votar el doble Sí, com afirma en Josep Rull.

La nostra candidatura serà la "Coalició per Europa" i som dins de les llistes proposades per CDC a la resta de partits de la coalició amb una reagrupada, la Montserrat Aymamí, que destaca per la seva passada presidència de la Federació Internacional d'Entitats Catalanes.

El candidat que encapçalarà la llista és en Ramon Tremosa, que ha fet, durant aquesta legislatura, una gran tasca. Ocupa el 6è lloc del rànquing d'eurodiputats per la seva activitat parlamentària, encara que ell tregui mèrit al fet i l'atorgui a la societat catalana.

Les dades son irrefutables: durant la passada legislatura destaquen les seves 1.062 preguntes realitzades, mentre que 25 diputats del PP n'han formulat 983 i el PSOE, amb 23 diputats, 967.

El President Mas recorda que no és l'esquema desitjat per a aquestes eleccions. Tornem als esquemes tradicionals,

amb les capelletes de sempre, i ara ens trobem en un moment excepcional. Calia fer una representació de la societat civil en aquesta llista conjunta, però, un cop descartada aquesta opció, sense cap dubte tenim el millor candidat que es pot tenir.

Hem de ser conscients que ara tots els riscos i el desgast són suportats pel govern de la Generalitat, i la lectura externa d'aquestes eleccions, des de tot arreu, quan vegin els resultats a Catalunya, no es veuran en clau d'Europa sinó del procés i de qui el lidera políticament. Per tant, cal guanyar-les, ja que prenen més rellevància que mai.

Vull destacar un parell de reflexions que ens fa el President Mas:

1a. Les finances públiques dels 3 últims anys de les tres administracions, Estat més Seguretat Social, CCAA i Administració Local donen unes dades molt reveladores: la local ha passat d'un dèficit del 0,1% a un superàvit, les CCAA, del -3,5% (35.000 M€) al -1,54% i, en canvi, la central, al 2013, acaba

amb més dèficit que al 2011, és dir, tot l'esforç i les retallades als serveis les han fet fer a les administracions que es troben més properes als ciutadans.

2a. Fins i tot entitats no sospitoses d'independentistes com és la Cambra de Comerç de Barcelona ens parla de la perfecta viabilitat d'una Catalunya independent. De fet, aquest 2013, amb un govern central que escampa pertot arreu el discurs de la por, les inversions estrangeres a Catalunya s'han incrementat el 30% i a Espanya cauen el 10%.

Finalment, en Tremosa destaca la seriositat del lideratge del President Mas, que és el tipus d'estil que es valora a Europa i no el del govern central, d'incompliments flagrants, tot just després de signar els acords. I, citant al gran poeta Miquel Martí i Pol, finalitza el consell: *"Tot està per fer i tot és possible"*.

Carles Bosch
Coordinador Rcat
Sants Montjuïc

Tenim la nostra legalitat, fem-ne ús

Artur Mas és el meu president i el de tots els catalans. Agradi o no, també d'aquells que només volen ser espanyols, però viuen, treballen si tenen sort, i han decidit que el seu futur i el dels seus acabarà a Catalunya.

No cal "escarrassar-nos" més: Espanya, des del 1714, sempre ha volgut demostrar –i per això ha construït el seu relat històric– que Catalunya és de Castella i per tant d'Espanya. Al 1714, els exèrcits borbònics, ajudats pels francesos i amb la fugida miserable dels anglesos, Catalunya va perdre els seus Drets i les seves Constitucions.

Qui pensés que amb la Mancomunitat tornàriem a ser la Catalunya plena i lliure, un cop d'Estat de l'època ens va fer tocar de peus a terra. Quan, proclamada la República espanyola, els espanyols republicans ens van obligar a la renúncia de la nostra República proclamada per Francesc Macià, un Estatut va ser la torna que ens van permetre fer i, quan Catalunya pensava que el seu Estatut seria el primer pas per construir un nou Estat, la resposta va ser unes dures retallades d'aquest, i més tard un altre cop d'estat, amb l'afegit d'una guerra.

Al 1978, la xemeneia de Madrid treia "fumata blanca", el franquisme, els republicans espanyols, els comunistes espanyols més botiflers catalans, aprovaven una constitució espanyola, on quedava clar que a Espanya només hi ha una nació, Espanya, una sola llengua, el castellà, i una sola sobirania política, que resideix en el poble espanyol.

El PP, el PSOE, més els del PSC, i els de UPyD volen una única nació, Espanya, i

tenen tot l'Estat i els seus mecanismes per defensar-ho. Fem el que fem, mai no acceptaran altra cosa. Per fer una Constitució espanyola érem bons, per fer el nostre Estatut no i per decidir el nostre futur tampoc.

Dir que construirem noves legalitats o que, fins i tot, en podem utilitzar d'internacionals és probable que acabin en vies mortes. Noves legalitats enfront de la legalitat espanyola, que és on som ara, segur que seran prohibides, impugnades i sentenciades. Aquesta via és la que condueix al desguàs. La via internacional, si fos possible, ja hi hauríem anat d'entrada. No serveix com a darrera solució al conflicte. Les autoritats internacionals, les institucions internacionals, parlaran el dia que ho fem nosaltres i punt. Mai no ens ajudaran directament en el procés d'autodeterminació. Ho faran després, que és com ho han fet sempre.

Convoqui vostè, senyor President, les eleccions al Parlament i basteixi una força política amb un programa que digui que, si obté la majoria absoluta de Diputats, vostè i amb la legitimitat i legalitat d'unes eleccions legals a l'Estat espanyol, PROCLAMARÀ

LA INDEPENDÈNCIA DE CATALUNYA, i que proposarà al govern espanyol iniciar les negociacions per establir els acords que permetin en el futur tenir les relacions cordials que el poble català vol tenir amb els espanyols. És demana a la Unió Europea que siguin els mediadors d'aquesta negociació.

Fer això és legal, no cal construir ni perdre el temps en "noves legalitats que mai seran" i, sobre tot, cal clarificar definitivament com ha d'acabar el procés. Si és veritat el que diu en Jordi Turull, que el procés no té marxa enrere, amb més motiu, una vegada exhaurides totes les vies, vostè, senyor President, no té cap més sortida que convocar eleccions. Per què, doncs, perdre més temps, si ja sabem d'antuvi el relat dels espanyols, del seu govern i del seu Estat? Catalunya és propietat d'Espanya i els catalans són una peculiaritat espanyola amb un dialecte peculiar, això és el que sempre ens han ofert.

10 d'abril de 2014

Boi Fusté

Ramon Llull, Anagrama, la Inquisició, Dom Pérignon, Barbablava, Nothomb, Hasselblad, París i un gran d'Espanya

Amélie Nothomb, *Barbablava*, Traducció de Ferran Ràfols Gesa, Barcelona, Anagrama, 2014.

L'editorial Anagrama ha iniciat una línia pròpia de llibres en la nostra llengua. Sembla que la prestigiosa editorial ja havia publicat llibres en català fa molts anys i fins ara tenia un acord de coedició amb Empúries. En qualsevol cas, cal saludar aquesta bona notícia per al món del llibre català i esperem que Anagrama s'animi a publicar molts més dels vuit títols l'any que ha anunciat.

Un dels primers títols que Anagrama ha publicat en català és "*Barbablava*", l'últim llibre d'Amélie Nothomb, la prolífica escriptora nascuda al Japó d'ascendència belga, autora d'unes notables novel·les ambientades al país del sol ixent, com ara, "*Estupor i tremolors*". Els confesso que el poc que he arribat a entendre de la societat nipona ho dec a la lectura d'algunes d'aquestes novel·les, molt recomanables, especialment les que tenen una base autobiogràfica.

En canvi, "*Barbablava*" correspon al grup de novel·les de Nothomb estrictament de ficció. És un text força breu i conté molts diàlegs, per la qual cosa es llegeix d'una sola tirada. Malgrat que la història, a grans

trets, segueix el fil argumental de la narració de Charles Perrault, no es deixin enganyar, això tan sols és l'embolcall. La novel·la de Nothomb no pretén fer cap exercici d'intertextualitat.

L'edició està molt ben presentada, amb una gran fotografia de l'autora a la portada, si bé cal passar per alt el gust dubtós de la senyora Nothomb pels barrets estrofaris. La traducció, molt correcta, és a càrrec de Ferran Ràfols, ara més habitual traductor d'anglès, però que també ha traduït alguns altres llibres de Nothomb, com ara "*Ni d'Eva ni d'Adam*".

L'acció se situa al París actual, on viu el modern Barbablava, Elemirio Níbal y Mílcar, un espanyol, amb el títol de gran d'Espanya, aficionat a la lectura de les actes del Tribunal de la Inquisició, de Gracián i Llull. L'aristòcrata lloga una habitació a casa seva a una noia belga,

Saturnine Puissant, és a dir, la que correspondria a la novena esposa del conte. Elemirio no té pas la barba de color blau, però sí un caràcter i uns hàbits molt extravagants. Quan Saturnine li pregunta a què es dedica, ell afirma: "Sóc espanyol" perquè sosté que això és una activitat de la màxima dignitat: "sóc digne a temps complet" (19).

No els explicaré pas el desenvolupament de la narració, però sí que hi trobaran tots els ingredients que esmento al títol, incloent el gust pel xampany francès, els plaers de la cuina, el luxe i la sofisticació de la roba, els colors, la fotografia, etc. Amb aquest poti-poti, qualsevol podria pensar que som davant de l'últim pastitx postmodern. Doncs, la cosa no és tan simple. Tots aquests elements hi són presents, però la seva presència està ben justificada i la trama està travada amb gràcia.

Potser allà on grinyola més, curiosament, és en la referència a Ramon Llull. Quan Elemirio parla de l'"*Ars Magna*" de Llull, afirma que "personalment, prefereixo llegir-lo en llatí. Malaraudament, no llegeixo l'àrab. El seu català és magnífic, però jo sóc un català que ha decidit ser espanyol, i per tant també tinc un problema amb la bella llengua catalana" (115). Senzillament, aquí Nothomb es fa un embolic amb la nostra llengua i identitat perquè ella el que sap fer de debò és literatura. I, afortunadament, el llibre de què els parlo pertany, sens dubte, a la categoria de la bona literatura.

